

JÁNOSHALMI HARANGOK

A SZENT ANNA
EGYHÁZKÖZSÉG
KIADVÁNYA

IX. ÉVF. 5. SZÁM
2006.

SZENT GELLÉRT

...övék lesz majd a föld

A királyok gőgösök szoktak lenni, és az uralkodók nagyot gondolnak önmagukról. Nagy Sándor, Cézár, Napóleon azért értek el nagy eredményeket, mert határtalan dolgokat mertek remélni és ígérni.

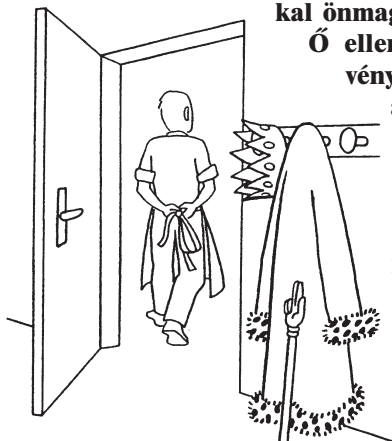
A hódítók törvénye a mi életünkben is érvényesül. Mi is jobban dolgozunk, ha magunkról többet tételezünk fel. Megszerezhetne-e valaki egy állást, ha nem hinné azt, hogy ő, éppen ő, alkalmas rá? Leül és megírja az önéletrajzát, s a papíron minden rendben van, minden a legjobb színben tündököl.

Ez tehát az élettörvény: nagyot alkot az, aki nagyot képzel magáról, és

nagyokat mond. Nem mondta-e maga Jézus, hogy világosságunkat nem rejthetjük véka alá? Na persze, ő nem úgy értette, hogy világosságunkkal önmagunkat világosítsuk meg!

Ő ellenkezőleg egy másik törvényt, Isten törvényét állítja a mi szivárványos és öncsaló törvényünk helyére. A hódítókból végül is sápadt mauzóleumok maradnak vissza, hadseregükből pedig tömegsírok. Elpusztíthatatlan vizsont az a remény, hogy egyszer ezen a földön, éppen itt igazság és igazságosság fog uralkodni. Akkor lépnek

ők, a világ igazi urai, a ma még elrejtett igazi emberek, akiket éppen emberségük miatt mások leginkább megvetettek, az alázatosak. Övék lesz majd a föld, - mint Jézus mondta.

Teréz anya:

A hallgatás értéke

"Uram, állíts szájam elé őrséget, és ajkam kapujához rendelj védelmet."

(Zsolt 140,3)

A hallgatás szelídség,

amikor nem szólsz, ha bántanak, amikor nem keresed a magad igazát,

amikor hagyod, hogy Isten védelmezzen téged,

a hallgatás szelídség.

A hallgatás irgalom,

amikor nem feded fel testvéreid hibáit;

amikor készségesen megbocsátasz anélkül, hogy a történeteket felemlgetnéd,

amikor nem ítélsz, hanem imádkozol,

a hallgatás irgalom.

A hallgatás türelem,

amikor zúgolódás nélkül fogadod a szenvedést,

amikor nem keresel emberi vigaszt, amikor nem aggódsz, hanem türelmesen vá-

rod, hogy "a mag" kicsírázzék,

a hallgatás türelem.

A hallgatás alázat,

amikor nincs versengés,

amikor belátod, hogy a másik jobb nálad,

amikor hagyod, hogy testvéreid kibontakozzanak, növekedjenek és érlelődjenek,

amikor örvendezve mindent elhagysz az Úrért,

amikor cselekedeteidet félreértik, amikor másoknak hagyod a vállalkozás

dicsőségét,

a hallgatás alázat.

A hallgatás hit,

amikor nyugodtan vársz, mert tudod, hogy az Úr fog cselekedni,

amikor lemondasz a világról, hogy az Úrral lehess,

amikor nem törödsz azzal, hogy megértsenek téged, mert elegendő neked,

hogy az Úr megért,

a hallgatás hit.

A hallgatás imádat,

amikor átkarolod a keresztet, anélkül, hogy megkérdeznéd: "Miért?"

a hallgatás imádat.

"Jézus hallgatott." (Mt 26,63)

"...De harmadnapra föltámad"

(Mk 9, 29-36)

Jézus többször megjövendölte szenvedését. Részletesen felsorolta, hogy sokat kell szenvednie a főpapoktól és a vénektől, megölik. Máskor még részletesebben mondja, hogy "az Emberfiát a főpapok és írástudók kezébe adják". - Érdekesebb, az apostolárulást és tagadást nem említi, csak általános alannal fejezi ki magát. "Azok halálraítélik és kiszolgáltatják a pogányoknak, akik ki-gúnyolják, leköpdösik, megostorozzák és megölik." (Mk 10, 34). Tehát egész részletesen leírja előre szenvedésének mozzanatait. Nyomatékképpen azonban minden megjövendölés végére odateszi a mondatot: "de harmadnapra föltámad".

Máté a harmadik szenvedés-jövendö-lésnél jelzi, hogy az apostolok "igen el-szomorodtak". (Mt 17, 23) Csak a jöven-dölés első részére irányul a gondolatuk. A feltámadásra nem reagálnak, ha egy-két tétova kérdést fel is tesznek (Mk 9, 10).

Különös, hogy a mi Urunk háromszor nyíltan és egyenesen, többször pedig oldallagosan megjövendölte szenvedését is, feltámadását is, de ennek lélegzetelá-lító valósága nem ért a tudatuk széléig sem. Olyannyira, hogy a feltámadás első hírére sem reagálnak úgy, mint amiről már hallottak valamit. Mint hallatlan és lehetetlen dolog éri őket Jézus feltáma-dásának valósága. Még az írástudók és a farizeusok jobban kiszűrték Jézus tanítá-sának centrális tételét. Hisz ezt mondták

Pilátusnak: "Uram! Emlékszünk rá, hogy ez a csaló még életében azt állította: Harmadnapra feltámadok." (Mt 27, 63). Borzasztó dolog elgondolni, hogy Jézus háromévi tanításának csak ennyi lett a foganatja. És még a jámbor asszonyok sem a feltámadónak, hanem a halottnak vittek keneteket. Hogy viselhette el híveinek ezt a nagy ért-telenségét, mikor ő maga a benne bízók-at és az életüket rá-építő embereket "a feltámadás fiai"-nak nevezi. (Lk 20, 36)

Mintha csak bennünket ábrázolna az evangélium. Úgy lát-szik a színtér és a helyzet sohasem válto-zik. Ma is sokat foglalkozunk az Úr Jé-zussal. Olvassuk is a Szentírást, imagya-korlatokat is végzünk, szentmisére is já-runk. De hányszor jut eszünkbe, hogy a halálban ne az elmúlást és a véget lássuk, hanem a feltámadásban bennünket dia-dalmasan elárasztó isteni élet kezdetét. Elméletileg vagy szokásszerűleg elmond-juk a Hiszekegyben: "Hiszem a holtak feltámadását és az örök életet." De meg-mozdulnak-e ezek a szavak és néha elr-vedezünk-e azon, mi is lesz akkor, hogy is lesz az? Hátha még életünk súlypont-ját a túlvilágra helyeznénk, hogy átala-kulna életünk?! Kevesebb lenne az igé-nyünk, szerényebb a követelésünk, több lenne a türelmünk, és a Lélek békéje öm-lene el lelkünkön.

Jól jegyezzük meg: Jézus nem csak a szenvedésről beszélt, de beszélt a minde-neket befejező nagy valóságról, a feltá-madásról is.

Belon Gellért

Összetartozás

Összetartozás valamivel

"...Semmi sem idegen a lakásban, mert minden körülöttem lévő dologgal személyes kapcsolatom van.

A subából készült kérdőjel minden nap szembenéz velem, s létem értelmét a fölötte függő kereszten keresi... A baltával faragott, Nagy László-portré Polyák Feri barátomat juttatja eszembe... és a képek is "mozognak", hiszen kivétel nélkül emlékeket idézők, ahogy az a gyufásdobozból kiugró piros szív is, amely évek óta íróasztalomon hever, s nap mint nap eszembe juttatja: ilyenek kell maradnod.

És sorakoznak a takarítók szemével nézve "felesleges" dolgok... "A sok kacat, ócskaság / mi évek óta összegyűlt / Szeretnéjél ott hevernek ők / a polcokon meg mindenütt. / Gyertyaszál, gyöngyszemek, / félbetört mézeskalács! / Hajcsatok, karkötők / és egy régen elszakított lánc / Filléres emlékeim oly drágák nekem / Kidobni őket nincs erőm / s mind értéktelen. / Filléres emlékeim / oly drágák nekem, / ők tudják, / mennyit ér az életem." (Bródy János)

...Nézem az Adria partjáról "lopott" kavicsot, s kékebb a világ, mint azelőtt volt. Óvatosan elaltatom bársonytestű barátomat, Ödit - a világ legszebb és legokosabb vakondját - akinek minden gondolatomat elmondhatom.

Az ágyamon imbolygó kacsa terpeszkedik tréningruhában, s a könyvszekrény tetején egy Mátrában talált kutya (nem tacsó, hanem Tuskó) vigyáz a rendetlenségére.

Bármelyik tűnnék el, az életemből hiányozna valami. Szegényes, sivár, kietlen lenne a lakásom, ócska kaszárnyává zül-lene, környezetem "körletté" válna.

Ha ennyire ragaszkodunk egy tárgyhoz, akkor mennyivel hatalmasabb erő a személyes kapcsolat.

Összetartozás valakivel

"...Mindig csodálkoznak a jegyesek, ha az oktatás során kedvenc tárgyaik felől kérdezősködöm... Kiderül ugyanis, hogy mindenki szeretne valami "apróságot" belopni az eljövendő közös életbe. Az egyik elefántbébit cipel, a másik Fradi-zászlót szorongat, a harmadik nem akar lemondani a gyermekkori furulyáról, a negyedik egy békebeli vízipipát őriz.

Akkor döbbennek meg, amikor a féltett dolgok példájából az életükre - közös boldogságukra - figyelmeztetem őket... Ha annyira fontos egy "dolog", mennyivel fontosabb kell, hogy legyen az a másik ember, akit szeretünk!

Ugye vigyázunk egy törekeny vázára?... Vajon tudjuk-e, hogy a kapcsolataink is törekenyek?... Mennyi energiát pazarolunk ajtók, ablakok, padlók, függönyök és szőnyegek tisztán tartására... Van-e ekkora energiánk egymásra, hogy tisztán állhassunk a Másik színe elé?... Ugye, nem sajnáljuk az időt, ha fodrászhoz vagy kozmetikushoz kell mennünk és a varrónő nyitvatartási ideje is be van jegezve a "kis kosba"...

Van-e időnk egymásra? Mennyit beszélgetünk azzal, akit állítólag szeretünk? Ismerjük-e Őt egyáltalán, vagy csak megszoktuk, hogy körülöttünk mozog?

A legjobb kapcsolat is unalmassá válik, ha ötletnélkülivé szikkad. Akit szeretünk, arra van időnk, és ha időnk van, akkor ötletünk is támad.

Egy esküvői meghívón olvastam a következő könyörgést: "Uram, légy előttünk

és vezess, Légy közöttünk és fogj kézen, Légy fölöttünk és áldj meg!"... A Valakihez való tartozás gyönyörűsége emberfölötti feladat. Isten vezetésére, kézenfogására és áldására van szükség ahhoz, hogy sikerüljön.

Tudom jól: Isten nem vállalhat "garanciát" két emberért, csak akkor segíthet, ha engedjük őt segíteni. De azt is tudom, hogy mióta az Isten "belemondta" magát egy emberbe, azóta az égi segítség emberi segítséggé "szelídült"... Ne félj! Nem vagy egyedül! Ez a bátorítás tisztán emberi és tisztán jézusi. Sokkal kevesebb kap-

csolat futna zátonyra, ha akadna egy félelmet oldó közösség, amely odafigyel az életünkre. Nem kíváncsiságból, nem erénycsőzként, hanem a barátság jogán adna biztatást személyes jövőnkhez.

Összetartozás egy közösséggel

A magányos ágat könnyű összetörni, de az egymáshoz kötött ágak erősek.

Tompa Mihály költőnk - 1850-ben! - egy gólyával üzeni a bujdosóknak, hogy: "pusztulunk, veszünk, Mint oldott kéve,

széthull nemzetünk"...! Döbönt szívvel idézem a negyedik koromban tanult verset. Sajnos nagyon időszerű. "Beszél el, ah...! Hogy... gyalázat reánk! Nem elég, hogy mint tölgy kivágtatnánk: A ki-

dült fában őrlő szű lakik... A honfi honfira vádaskodik." (Tompa Mihály: A gólyához).

Hogyan lehetne egység az összetartozás tudata nélkül?

Hogyan alakulhat összetartó közösség ott, ahol mindenki csak a saját érdekére, hatalmára, pozíciójának biztosítására törekszik.

A családok széthullása is arra

mutat, hogy egyre kevesebben értenek az egység megteremtésének művészetéhez. Mindenki a maga igazát hajtogatja, s képtelen odafigyelni a másik ember, a Társ igazára.

Ilyen "kapcsolatapály" idején jól jönne a többiek segítsége, a "több szem többet lát" ereje, az emberi kézfogás bátorítása az elbizonytalanodás tántorgásában.

A közösség akkor teljesíti küldetését, ha segít abban, hogy megőrizd arcodat.

Enzsől Ellák

Egy vértanú magyar nővér a boldogok sorában

Salkaházi Sára szociális testvért 2006. szeptember 17-én, Budapesten, a Szent István-bazilikában boldoggá avatták. Ez azt jelenti, hogy az egyház immár oltárra emelte, a boldogok sorában tiszteli azt a Salkaházi Sára szociális testvért, aki szerény, hűséges szociális szolgálat, értékes újságírói, írói, kulturális munka után 1944-ben, a legnehezebb utolsó hónapokban rejtegette üldözött zsidó nők és gyerekek százait Budapesten rendházában. Miután följelentették, a nyilasok az általa bújtatottakkal együtt a Dunaparra hajtották és kivégezték.

1899. május 11-én született Kassán, iskoláit is ott végezte. 18 évesen már tanítónő. Közben cikkeket és regényt ír, amelyekben különböző szociális kérdésekkel, a kisebbségi sorssal foglalkozik. 20 évesen megkapja az újságíró igazolványt, közben könyvtőnének tanul. Barátnője szerint 1918-tól (19 éves korától) kezdve harcol a szerzetesi hivatás ellen. Egyre erősebben érzi, hogy Isten magának akarja lefoglalni. A harc-felfegyverezve magát édesanyja és környezete segítségével - látszólag eredményel jár, 1922-ben igent mond édes-

anyja választottjának. Rövid ideig eljegyzett menyasszony, végül visszaküldi a jegygyűrűt. Nem önként, szeretetből akarta odaadni az életét valakinek.

1927-ben megismerkedik a Kassán letelepülő szociális testvérekkel, 1928-ban el-

végzi az általuk szervezett szociális és népjóléti tanfolyamot. Később így ír erről az eseményről:

"...egyszer aztán ... csak úgy barátságból elkíséred az egyik ismerősödet valami gyűlésre ... valami mozgalombacseppentél bele, ezt már látod. De veled mi történik, azt nem tudod. Máskor, hasonló körülmények között értelmesen szoktál viselked-

ni... De most csak hangfoszlányok jutnak el hozzád... csak nézed az előtted beszélő testvért, mintha egyedül neked beszélne... Nem is tudod, mi az, ami ide, ebbe a mai időkből alakult társaságba vonz... Nem is valami, de Valaki... és egyszerre egészen megnyugszol, mint aki megtalálta, amit keres..."

Sára 1929-ben, 30 évesen jelentkezik a Szociális Testvérek Társaságába, ahol provokatív módon rágyújt, miközben a felvételi beszélgetésre vár, ennek ellenére

nem utasítják el. 1940-ben mondhatja ki a Társaságon keresztül Istennek az örökre szóló, visszavonhatatlan IGEN-t. S hogy a kimondott igenben meg tudjon maradni, az egyszer odaadott életet vissza ne vegye, naponta vállalja az önmegtagadásokat, a harcot saját természetével. S ha nem sikerül újrakezdi.

Dolgozik Kassán, ahol a Karitászi-irodát vezeti, közben lapot szerkeszt, cikkeket ír, előadó körutakat tart, hittant tanít, népjó-léti előadó Komáromban, vezeti a Liturgia boltot, szociális előadó, tanít a Szociális Képzőben. Dolgozik a Katolikus Házi-asszonyok Országos Szövetségében, foglalokzik a háztartási alkalmazottakkal a Zita-körökben, 1941. februárjától pedig a Katolikus Dolgozó Nők és Leányok Szö-

vetségének országos vezetője. Három év alatt öt új otthonot alapít, közel háromszáz férőhellyel. Elkezd az első magyar Munkásnő Főiskola építését, s vezeti a Bokréta utcai leányotthonot.

Az 1944. március 19-i német megszállás után a Társaság több házát kiüritik, hogy ott menedéket kérő zsidókat bújtassanak. Salkaházi Sára testvér halálát valójában a mások üdvösségéért való fáradozása okozta. Az otthon két alkalmazottjának ugyanis viszonya volt az oda beszállt katonákkal. Sára testvér figyelmeztette őket, hogy lelkük üdvösségét veszélyeztetik. Erre egyikük feljelentette a nyilasoknál zsidómenekítés miatt. Még aznap a Szabadság híd pesti hídfőjénél a Dunába lövik.

Salkaházi Sára életfelajánlása

"Ó fölséges Szentháromság! Legkegyelmesebb Atyám! Aki engem végtelen szeretettedből megteremtettél s jóságos irgalmadból gyermekeddé fogadtál, ó édes Jézus Krisztusom! Aki szent véreddel engem megváltottál s végtelen jóságodból jegyessednek választottál, ó drága Szentlélek! Aki a kegyelmek bőségét zuhogtatod reám s aki nekem méltatlannak a hivatás kegyelmét és a Társaságot ajándékoztad, ó legteljesebb Szentháromság, én ma a Társaság és a Testvérek iránti hálából és szeretetből felajánlom magam, mint a Társaság áldozatát!

Azon esetre, ha Egyházüldözés, a Társaság és a Testvérek üldöztetése következne be és legbölcsebb végzésed szerint a gondviselésed tervében nem lenne benne halálom:

Fogadd el az én halálomat minden fájdalommal együtt váltságul a testvérek - különösen az öregek, betegek és gyengék életéért és bűnös, nyomorult életem fejé-

ben kíméld meg az ő életüket és kíméld meg őket a megkínóztatástól, fenyegetésektől, főként pedig a hűtlenségtől: Irántad, az Egyház, a hivatás és a Társaság iránt.

Amennyiben pedig isteni végzésed tervei- ben az én halálom benne foglaltatik, ebben az esetben is fogadd el életemet-halálomat, mint értük való áldozatot.

Ezt a felajánlást teszem Lelkiatyám és Elöljáróim engedélyével, édes Szűz Anyám keze által, Szent József, Szent Benedek Atyánk, ávilai Nagy Szent Teréz, Szent Sára és Szent őrzőangyalom segítségét kérve, nem a magam erejében, hanem a teljes Szentháromság kegyelmében bízva. Ámen.

Ó édes Jézusom, teljes megnyugvással és készséggel fogadom most a halál azon nemét, amely Neked tetszik, az összes vele járó gyötrelmekkel, fájdalommal és szenvedésekkel együtt. Amen."

(Napló, 1943. szept. 14-e utáni lap)

Szent Gellért püspök

Isten útjai kifürkészhetetlenek. Egy hajótörés a dalmát partokra veti a Szentföldre induló Gellértet. Zárában találkozik Rasina pannóniai apáttal, és ide hívja. Szent Gellért vele megy Pécsre, majd Fehérvárra, Szent István udvarába, de - noha több, mint fél év telik el a hajótörés után - nem enged szándékából. Állandóan próbálták lebeszélni. A pannóniai utat is csak azért választott, mert erre haladtak szárazföldön a szentföldi zarándokutak, és Szent István szállást, védelmet biztosított a szentföldi zarándokoknak, ott pedig zarándokházat nyitott. Szent Istvánnak is sok idejébe került meggyőzni vendégét, hogy tegyen le a szentföldi útról és próbálja itt megtalálni a Szentföldet, annak Názáretjét, Betlehemét, Galileáját és Golgotáját a magyar földön keresse. Végül megtört a Szent ellenállása, és itt maradt.

A "szent" föld után a magyar föld deszakralizált földnek hatott. E szentségtől megfosztott földre lépett Krisztus-élményével Szent Gellért. És itt van második nagy modernsége. A világ felnövekedett, levetette a középkorból megmaradó vallási és egyházi kereteket, önállóan, Isten nélkül, sőt Isten ellen keresi az élet rejtélyeinek megoldását. Minden szekularizálódott. Ma is vannak keresztények, akik el akarnak futni az elvilágiasodás folyamata elől, és vissza akarnak vonulni a templomok, kolostorok, erdők csendjébe, ahová nem hat el a világ zaja és lármája. Ám hiába, mert a templomok közelében lévő presszók és az erdők mélyén harsogó magnók feltörik a csend szentélyét, és hovatovább nem találjuk még otthon sem azt a kamrárt, amit az Úr Jézus

ajánl imádságra. (Mt 6, 6).

Ezt a profanizált világot megszentelni küld minden keresztényt ma is Jézus. Mert Isten nem csak a csendnek az Ura, de a lázas munkáé és bonyolult szervezése is. Isten nemcsak a rendnek az Istene, de Úr a rendtelenség fölött is, miként a 110. messiási zsoltárban mondja Isten Fiának: Uralkodjék ellenségeid közepette (Zsolt 110, 2). Jézus Istenember volt a betlehemi népszámlálás igazán profán áradatában csakúgy, mint a tömeg lökdösődéseiben is (Mk 5, 31). Prokop Péter pafestőnk Golgotáinak némelyikén nincsenek sötét egek, dühös villámok és mellverő emberek, de józan napfényben fürdő város, közömbös, mindennapi gondjaiban elmerült emberek, mint Cirenei Simon is volt, "aki a mezőről jött" (Lk 23, 26), a tömeg, amely "bámészzkodott" (uo. 35). Jézus benne volt igazán a profán környezetben.

Bernard Shaw-t meg akarta téríteni egy bencés apátnő, akivel sohasem találkozott, de aki több levelet írt neki. Turistaként járt a Szentföldön és a názáreti házból két kis követ azzal küldött el az apátnőnek: Egyiket tartsa meg emlékül, a másikat dobja el az udvaron anélkül, hogy bárki is tudná, hová dobja. Azért, - magyarázta, - hogy a kolostor lakói mindig abban a tudatban éljenek, hogy hátha a názáreti követ érinti lábuk. Szent Gellért a nem szent földön, Magyarországon akarta megtalálni a Szentföldet. A modern kereszténységnek is ez a feladata: a mindennapi közönséges profán világban is megtalálni és érvényre juttatni a benne élő Krisztust.

Belon Gellért

Belon Gellért püspök atyára emlékezünk

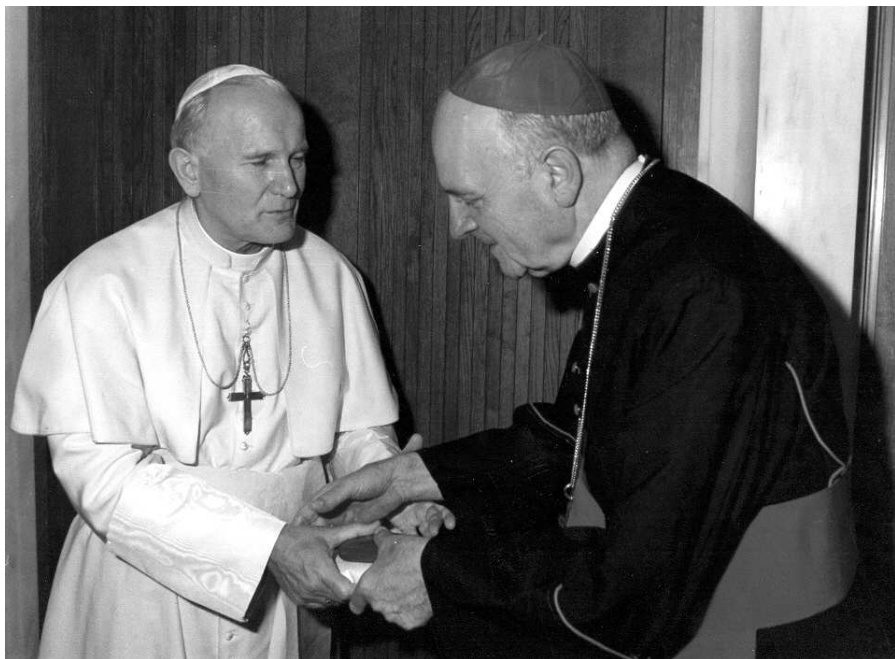
Dr. Belon Gellértnek, mint apátnak Jánoshalma volt negyedik plébániája. Hídeg téli napon történt ideköltözése Miskéről, 1970. február 1-jén.

Vasárnap délelőtt akkor még négy szentmise volt: 7-8-9 és 10 órákor és este. Kéleshalmán külön plébános lakott.

Első nap minden szentmisén felment a szószékre, és bemutatkozott a híveknek, megnevezte a községeket, ahol már plébános volt. Ismertette élettörténetét, származását, korai árvaságát. Árvaországban nevelkedett, nem titkolta, mint ahogy azt sem, hogy börtönben is volt. Templomba vonulás virágok között, szónoki fogadtatás nem volt, sze-

rénysége nem engedte.

Pár napon belül már a templom padlásán is megfordult, szakértőktől tudomást szerzett, hogy a gerendák, azaz a tető faszerkezete elkorhadt, és ezért az esővíz utat keres a falakon. Nem sopánkodott, elődjének a munkáját sem bírálta, nem beszélt a mulasztásokról, de el sem keseredett, hogy éppen csak talajt ért a lába, máris mennyi tennivalója akadt. Mint akinek mindig ez lett volna a feladata, gyorsan intézkedett a tetőszerkezet fagerendáinak kicseréléséről. A hívek, látva a munkákat, sugdosták: "Most jött ide, és máris ront, bont..." A padlásról lehozott, elkorhadt gerendákat a templomajtón belül, az ajtó és a

padok közötti térben a korhadástól néhányat már darabban is, lerakatta, hogy a hívek lássák, miért volt sürgős a munka. Nagy volt a hatás! A következőkben minden kezdeményezésért a legnagyobb megértést és elismerést kapta a hívektől.

Két hónapon belül a templomban a szembemiséző oltár ideiglenes felállítása is megtörtént. A Műemlékbizottság helyi szemléje és a templom stílusába illő végleges vörösmárvány oltár megrendelése következett. Az oltár alatti feltöltést a hívek által a temetőből, szeretteik sírjáról, házuk udvaráról kis zacskókban hozott föld szolgálta.

A költségesebb, nagyobb munkákat is sorjába vette, a magáét utoljára hagyva. A központi fűtés bevezetésével az egyenletes meleget igyekezett biztosítani. A káplánok szobájában a vízvezeték is megoldotta. Az emeleten, a szobája előtt, a mennyezetről hullott a vakolat, erre megjegyezte: "Árvaházban nőttem fel, voltam börtönben, mindent el tudok viselni." A dolgozószobájába négy darab párnás, farkos fotelt vett, vendégei fogadására. Ez volt az egész, amit papsága alatt lakása berendezésére költött.

59 éves volt, amikor Jánoshalmára jött élete betegségével, és csak ő tudta, hogy milyen beteg és mióta. Nagy kegyelemnek tartotta, hogy egy életen át vihette e nagy keresztet, ami egyre nehezebb lett. Személyével kapcsolatban voltak esetek, amik meglepték, de azon nem tépelődött, hogy miért őt érte ez, vagy az. Isten akaratának, gondviselésének vette, minden ember, minden hívő részéről.

Ha nagyobb kiadásai voltak, mindig tudott bízni. Mikor Jánoshalmára jött, az első havi fizetését az egyházközségnek ajándékozta, s ezt többször is megismételte, de sohasem bátyázta körül

dicsekvéssel, felelőletéssel; megszu-
rultságában sok embert - országos szin-
ten is - kisegített, de nem tudta a bal ke-
ze, mit tesz a jobb. Ő maga mindig sze-
gény volt. Nem törekedett, hogy tartalék
pénze legyen, vagy magas fizetése
(a többnek csak azért örült, hogy jobban
tudjon adni), de mindig volt neki is,
meg az egyház kasszájának is. Az alkal-
mazottait mindig kisegítette, ha kértek
tőle: tízezer, vagy még több forinttal is,
majd visszafizetésre. Nagyobb kiadá-
soknál mindig akadt jótévedője. Sokszor
még csak a gondolata volt annak meg,
ami nagyobb kiadást igényelt, máris ka-
pott 60-80 ezer forintot is (nem külföld-
ről) több esetben, ittléte idején. Szil-
veszterkor, vagy nagyobb ünnepek al-
kalmával, amikor tele volt a templom
hívővel, és beszámolt az egyházközség
életéről, meg szokta említeni, mondva,
hogy magukat megnevezni nem akaró
személyek ennyit és ennyit adományoz-
tak erre vagy arra a célra. Híveivel
szemben nem volt pénzkönyörgő. Csak
azt kérte, ha jó indítást, sugallatot érez-
nek lelkükben, azt ne fojtsák el, hanem
kövessék. Aki 50 fillért tett idáig a tál-
cára vasárnap, ezután tegyen 1 Ft-ot.
Aki eddig 1 Ft-ot tett, ha bírja, most te-
gyen kettőt. Többet ér egy jó szándék-
kal adott fillér, mint sok kényszerforint.
Az elégedetlenség helyett inkább min-
dig köszönte a legkisebb ajándékot is.
Valaki adományozott az egyháznak
1000 Ft-ot. Később szüksége lett volna
rá, és jelentette a püspök atyának, aki
boldogan és örömmel visszaadta a
pénzt, sőt megdicsérte az adakozót,
hogy nem máshová ment kérni, hanem
idejött, ahová adott. Püspökének e ne-
mes gesztusa a hívő számára több volt,
mint egy óras prédikáció.

Horváth Julianna Gloriosa

2004. október 13-án, amikor utoljára el tudott jönni a jánoshalmi plébániára, megkértem, hogy beszéljen egy kicsit az életéről, önmagáról. Nehezeére esett már a beszéd, kapkodva vette a levegőt, de mosolyogva a következõket mondta:

"Örülök, hogy itt vagyok. Itt születtem. Az ifjúságnak éltem, dolgoztam. Sok embert segítettem életének útján a jobbra, a szebbre, hazánk szeretetére, Szent István szellemének az el-sajátítására, az emberbarátaikkal való békeséges

életre. Igyekeztem magamat elfelejtetni, és a magam hiányát más emberek boldoggá tevésére felhasználni." Talán nem is lehet szebben összefoglalni egy szerzetestanár életét. Két hivatása, a szerzetesi és a tanári, a Miasszonyunkról Nevezett Kalocsai Iskolanővérek közösségében válhatott valóra. A rend erős-zakos feloszlata után is hűséges maradt szerzetesi fogadalmaihoz. Jánoshalmán, szülővárosában telepedett le. Mindhárom családjához, a

szerezetesi közösséghez, a jánoshalmi egyházközséghez és a vérszerinti rokonokhoz egyaránt ragaszkodott. Zarándoklatokat szervezett, hogy minél többeket ezáltal is közelebb vigyen a megélt keresztény élethez;

lelki barátságot ápolt Belon Gellért püspök úrral, akit mindig példaképének tekintett. Püspökökkel és miniszterekkel levelezett az ifjúság sorsáról és jövőjéről, s meg volt győződve arról, hogy ameddig csak ereje bírja, mindent meg kell tennie a keresztény nevelés haté-

konyosságáért. Kemény munkával összekuporgatott forintjait jótékony célokra áldozta. Templomunk belső felújítását jánoshalmi lakásának árával segítette, amikor a szerzetesi közösségbe módja volt visszaköltözni. Hosszú és küzdelmes életútja után, szentségekkel ellátva, örömmel készült a Mindenható Istennel való közvetlen találkozásra. Szeretettel őrizzük emlékét és imádkozunk érte.

Rónaszéki Gábor

A 999 szál rózsá titka

A búcsú előtti napokban kaptuk a hírt a virágboltból, hogy valaki 999 szál barack színű rózsát rendelt vasárnapra a templomba, s azt kérte, hogy mind a 999 rózsá a főoltárhoz, Szent Anna képéhez legyen fölteve. "Sokat köszönhetek Szent Annának!" - mondta az illető, fizetett és már távozott is. Senki sem tudja, ki volt ez a fiatalember. A virágok időben megérkeztek, s a búcsúra a rózsák elborították a főoltárt Szent Anna képe előtt.

A dolog elgondolkoztatott. Akit nagyon szeretünk, azt virággal szoktuk köszönteni. A kedvesünknek, az édesanyánknak, a nagyanyánknak adott virág szeretetünket is, köszönetünket is hivatott kifejezni. A virág a hálánk jele.

Valamikor őseink Szent Annát választották e város és egyházközség védőszentjévé. Az elmúlt több mint 200 évben sokan fohászkoztak hozzá, hogy segítségét kérjék ügyes-bajos dolgaikban; közbenjárását családjukért, szeretteikért. Több mint 200 éve nem csak kérjük, hanem tapasztaljuk is közbenjárását. Még ma is, amikor már egy egymástól elidegenedett világ polgárai vagyunk, a búcsú ünnepe összehozza a családtagokat, egy asztalhoz ülteti, közösséggé formálja. Sokakat a templom köré vonz. Sokat köszönhetünk Szent Annának - mi is. Jó lenne, ha szívünk szeretetének és hálájának rózsáit, - tövisük nélkül - mi is lábai elé rakhatnánk!

Rónaszéki Gábor

Gyermekeink ismeretlen világa

(Edigio Santanché műve alapján)

9. rész

Sajnálatos módon napjainkban gyakori a próbaházasság, az együttélés, a válás. A kérdés a gyermeknevelés szempontjából tehát kézenfekvő: milyen valós károkat okoz a válás a gyermek pszichéjére és fejlődésére?

Mivel egyre nagyobb az elvált vagy különélő szülők gyermekeinek száma, az orvosi-pszichológiai gyakorlatban is egyre pontosabb statisztikák állnak rendelkezésre.

Hogy megvilágítsam a probléma lényegét, előrebocsátok egy alapvető biológiai elméletet, amely megmagyarázza annak a szörnyű traumának az okait, amelyet az elvált szülők - remélhetőleg tudattalanul, a károk nagyságát fel sem tételezve - okoznak a gyermekeknek.

Minden újszülött apai és anyai tulajdonságokat örököl. Ha akarná, se tudná kitörölni magából ennek nyomait, melyek az egész életükre meghatározzák viselkedésüket. Ezt bizonyítja az a tény, hogy a gyermekek nem tudják elfelejteni még méltatlan szüleit sem, vagy az a kiolthatatlan vágy, amely az elhagyott gyermekekben él, hogy megtudják, hol élnek a szülei, hogy megkeressék őket, akkor is ha tudják, hogy ha nyomukra bukkannak, ki-

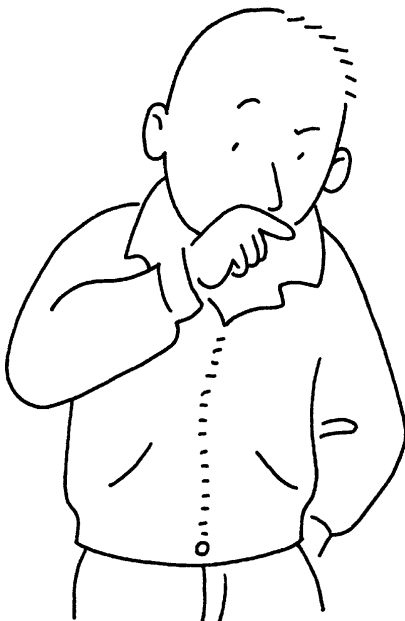
ábrándulás vár rájuk.

A különböző történeteket ismerve, szinte az az érzésem, hogy olyan dolog ez, mint a költöző madaraknál, akik akár az életük árán is vállalják a több hetes repülést, hogy visszatérjenek szülőföldjükre. Ez a beléjük ivódott, kitörölhetetlen kép aztán kapcsolódik ahhoz a kevésbé meghatározott képhez, ami az újszülöttben már az első napokban kialakul a szülőkkel való kapcsolat során. Ez a két kép alakítja a gyermek személyiségét, ezért tud biztonságban élni, mert szeretik, védik, bátorítják.

A gyermek saját viselkedését abból alakítja ki, hogy látja, szülei hogyan viselkednek bizonyos körülmények között, így tanulja meg a társadalom viselkedési szabályait; elsősorban pedig erős érzelmi életet él, mely az első években szinte kizárólag a szülőkhöz kötődik.

A leendő felnőtt személyiségének központi, kitörölhetetlen magja elsősorban az érzelmi szférában alakul ki. Eb-

ben a korban tanuljuk meg kezelni az érzelmeinket, kötődéseket, ekkor születik a bizalom, a másokra való ráhagyatkozás, a biztonságérzet, az önértékelés, ami abból fakad, hogy gondoznak, szeretnek minket.

Tovább már nem is kell nagyon magyarázgatni a dolgokat.

Képzelnék el egy számítógépet, amelyből egyszer csak kitörlik a programokat, vagy egyszerűen csak képzelnék el mi történik, ha az éppen fővő ebéd alatt elzárjuk a gázt.

Mit mondanak a statisztikák?

Ha egyik vagy mindkét szülő részéről csorbát szenved a szeretet, ez a gyermekben a bizonytalanság érzetét kelti. Megrendül a bizalmuk az életben, az emberiségben. Gyakran jellemzi őket szomorúság, megtörik a szocializáció lendülete, elszigetelődnek, s mindez gyakran fiziológiai tünetekkel jár: étvágytalansággal, emésztési zavarokkal, álmatlansággal.

Négy év tapasztalatával a hátam mögött, amit egy drogellenes központban töltöttem, mint pszichiáter, ahol több száz kábítószerfüggő fiatal ismertem meg, elmondhatom, hogy szinte mindegyik mögött felbomlott vagy egyet nem értésben élő család állt. Nagyon ritka, vagy talán teljesen ismeretlen az olyan kábítószerfüggő fiatal, akinek a szülei szeretik egymást, és akik párbeszédet folytatnak a gyermekeikkel.

Természetesen csak az általánosságok szintjén tudok beszélni, hiszen minden gyermek és serdülő másképpen éli meg a család szétszakadásának traumáját. Ha

egy kővel bedobunk egy színes üvegablakot, néhány részlet akkor is sértetlen marad.

A traumának van egy másik összetevője is, az elvált házastársak viselkedése. A gyerekek megérzik, ha "minden rossz dolog ellenére" a szülők igazán szeretik őket. Persze ha már odáig jutottak a dolgok, hogy eldöntötték a választ, erre elég kicsi az esély. De ha mégis így van, akkor a csapás kevésbé lesz kegyetlen.

Meg kell említeni azt is, hogy a szülők egymáshoz való viszonyának rendkívül fontos hatása van a gyerekekre. A helyzetből adódik, hogy a gyerekek az idő nagyobb részében az egyik szülőnél fognak lakni. Sajnos az önzés következtében, ami gyakran a kapcsolatok alapjául szolgál, az egyik szülő, hogy jó színben tüntesse föl magát, a másikat hibáztatja, vádolja.

Valahányszor ez előfordul, függetlenül attól, hogy valóban hibás-e a

másik, mivel a gyerekben egyetlen kép él, minden kritika szenvedést okoz, olyan sebeket, amelyeket ha újra és újra feltépünk, gyakran begyógyíthatatlanná válik, és kitörölhetetlen heget hagyhat.

A mindennapi háborúskodás alternatívája lehet a különélés, mint kisebb rossz, de ilyenkor is jobb, ha egyik fél sem hoz létre újabb kapcsolatot, hogy gyermekeik továbbra is "egyetlenek" láthassák szüleiket, akik teljesen értük vannak, még ha egymástól távolabb élnek is.

Bibliai nevek és fogalmak

Katekizmus: Az egyház tanítását hosszú ideig vagy szóban adták tovább, vagy a megélt liturgia során sajátították el. A katekizmus egy kis könyvecske, vagy másképpen kézikönyv, melynek segítségével a hitoktatók, a katekéták a már megkeresztelteteket a hit ismereteibe bevezetik, legtöbbször kérdés-felelet formájában. A legismertebb katekizmusok közé tartozik a Tridenti Zsinat Katekizmusa (1566), Bellarmin Róbert Kis Katekizmusa (1598, több nyelvre lefordítva Római katekizmusként vált ismertté), Holland Katekizmus (1966), és a Katolikus Egyház Katekizmusa (1992).

Katekumenátus: A keresztség kiszolgáltatása előtt az apostolok és mindazok, akik őket közvetlenül követték, rövid tanítás során készítették fel a jelentkezőket. Az egyház azonban hamarosan szükségét érezte annak, hogy szervezetesebb módon végezze a felkészítést. A 2. századtól kezdve a keresztyénségre készülő pogányokat bemutatták a püspöknek, aki kézfeltétellel és a kereszttel hivatalosan befogadta őket a katekumenátus intézményébe. Két - vagy hároméves oktatáson való részvétel után keresztelkedhettek meg. A gyermekkeresztelés elterjedését követően a missziós területek kivételével, ahol felnőtteket kereszteltek meg, a katekumenátus feledésbe merült. A II. Vatikáni Zsinat óta újra felelevenítették a katekumenátusokat, mely az újraevangelizálás előtt álló Európában a hitre térés komolyságát biztosíthatja.

Katolikus: A katolikus szó jelentése a görög katholikosz = egészet átfogó szóból származik, Krisztus egyházának egyetemességéről tanúskodik, mely Isten egyetlen népébe gyűjti a különböző nyelveket, fajokat, kultúrákat. A katoli-

citás valójában már az Ószövetségben is megnyilvánul: az Ábrahámnak adott ígéret szerint az ő utódaiban nyer áldást a föld minden nemzete. Isten először mindig csak kevesekkel tesz kivételt, Krisztus azonban megváltó művét kiterjesztette az egész világra. Az egyháznak egyetemesnek kell lenni térben, időben és mélységben. A katolikus szó az Újszövetségben nem található meg, első alkalommal Antiochiai Szent Ignácnak a Szmirnaiiaknak írt levelében fordul elő: "Ahol Jézus Krisztus, ott a katolikus egyház."

Kegyelem: A kegyelem alapvetően azt a szeretetet jelöli, melyet Isten a népe, és rajta keresztül az egész emberiség iránt tanúsít. Ez a szeretet valós: Isten kiválasztja Izraelt, szövetséget köt vele, megbocsátja mindenkinek a hűtlenségét. A kegyelem csúcspontja, hogy Isten a fiát ajándékozza nekünk. A keresztyénség a kegyelem vallása. A kegyelem az a kegy és ingyenes segítség, amelyben Isten részesít bennünket, hogy válaszolni tudjunk a hívására, így Isten fiai, fogadott fiúk legyünk, részesei az isteni természetnek és az örök életnek. Krisztus kegyelme ingyenes adomány, amelyet Isten a Szentlélek révén juttat a lelkünkbe, hogy kigyógyítsa a bűnből és megszentelje. Ez a megszentelő kegyelem, amit a keresztségben nyerünk el. Szentségi kegyelmekről is lehet beszélni, mely minden szentséghez sajátosan társul. Így beszélhetünk a keresztség kegyelméről, az eucharisztia kegyelméről és a bűnbocsánat kegyelméről. Az állapotbeli kegyelem a Szentlélek támogatását jelenti a keresztyén élet meghatározott állomásain. Az ún. karizmatikus kegyelmek küldetésük teljesítésében segítik az egyes személyeket.

Útra kelt a szerkesztőbizottság

Már vártuk, hogy immáron hatodik alkalommal újra együtt tölthessünk egy szép napot. A plébánián villás reggeli várt bennünket, hogy legyen energiánk útra kelni.

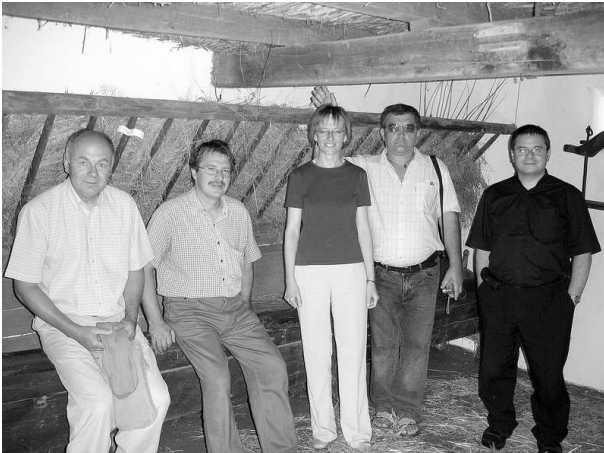
Kiskőrösnek vettük az irányt, ahol Gábor atya szülőházába látogattunk, amiről már annyi legendát hallottunk. Kedves édesanyja már várt bennünket sok finomsággal és vendégszeretettel. Megnéztük a családi ereklyéket, a gyerekszobákat, merre ment világgá a kis Gáborka és hol csúsztak le szánkóval a "nagy dombról".

Kiskőrösről sokunknak először a legnagyobb lírai költőnk, Petőfi Sándor neve jut eszébe. Mi sem feledkeztünk meg Petőfi

gadó tájház részében különböző házi állatok is vártak, köztük racka juh, szamár, ami ki is erőszakolta tőlünk, hogy egy kicsit megsimogassuk. Ebéd után a Dunaparton sétáltunk és egy kis nosztalgiával néztük meg iskolánk első táborhelyét.

A kellemes séta után, hazánk egyik legszebb barokk templomába, a kalocsai Főszékesegyházba igyekeztünk. Itt Leányfalusi Vilmos atya várt bennünket, aki nem csupán a templomot mutatta be, hanem a székesegyház remek Angster-organáját, melyen a 19. században Liszt Ferenc is játszott, és a hagyomány szerint elismerően nyilatkozott róla. Nagy élmény volt hallgatni és egyben látni, ahogy a művész játszott. Megtudtuk, hogy a legnagyobb zeneszerző Liszt Ferenc, mert minden műfajban nagyot alkotott.

Ezt követően átmentünk az Érseki Palotába. Itt a Főszékesegyházi Könyvtárában, Kiss Györgyné, Magdi kalauzolt végig bennünket a Patachich Ádám érsek által berendezett barokk olvasótermen és készséggel mutatta meg

Szülőházát és Emlékmúzeumát megnézni. Többen nem először fordultunk itt meg, mégis sok újdonsággal talákoztunk pl.: a műfordítói szoborpark vagy a számítógépes életmű-feldolgozás. Újdonság volt számunkra a Szlovák Tájház, ami gazdag néprajzi gyűjteményével megtekintésre érdemes.

Az ebédet már a Kalocsa melletti Mezesen, a Juca néni csárdájában fogyasztottuk. Közben megnéztük, hogyan varrják a szép kalocsai terítőket. A vendégfo-

adó díszítésben gazdag kódexeket, a kiadás első évtizedeiből származó nyomtatványokat. Mivel Gábor atya korábban itt az Érseki Palotában dolgozott, a továbbiakban ő töltötte be a házigazda szerepét.

Kirándulásunkat a Zárdatemplomban folytattuk, ahol Viola nővér nagy lelkesedéssel mesélt a templomról, a rend történetéről, életéről, melyet nagy élvezettel hallgattuk

Ellátogattunk a kalocsai hajléktalanok-

hoz is, ahol Gábor atyát mint régi ismerőst fogadták. Szegényeknek a nyár elején kiégett a házuk, azonban mára az épületet szépen rendbe tették és már csak nyomokban látható a lángnyelvek pusztítása.

Izmainkat vacsora előtt kellemes sétával lazítottuk el a város legnagyobb parkjában, az Érsekkertben.

Finom vacsoránkat pedig a vendégekért élő és vendégszeretetéről híres Mondovics Vince Vincenzo Étteremében fogyasztottuk.

Élményekben gazdag, tartalmas kirándulás volt, amiről

olyan lelkesen tértünk haza, hogy már el kezdtük tervezgetni, a következő évi kiruccanasunkat is.

❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖

V i t é z a v a t á s

Augusztus 13-án a Dél-Alföldi 56-os Vitézi Rend törzskapitánya az ország 17 helyiségéből 48 vitézt avatott fel a jánoshalmi Szent Anna templomban.

T á b o r K ő s z e g e n

Július 17-én reggel 6 óra tájban lelkesen, csomagokkal megrakva gyüleztünk a jánoshalmi vasútállomáson. 6 óra 25 perckor immáron harmadszor indultunk útnak, hogy együtt tölthessünk egy hetet országunk valamely nevezetes, gyönyörű és kalandokkal teli szegletében. Bélatelep és Vác után, idén Kőszeg és környéke volt az uticélunk. Mivel az előző két ifihittanos táborból rengeteg él-ménnyel tértünk haza, ezért most is nagy lelkesedéssel készültünk erre a hétre.

Hétfőn délután, amint megérkeztünk első utunk szállásunkra, egy 1700 m² alapterületű bencés rendházba vezetett, ahol már az ottani káplán, Bálint atya várt bennünket. Az egész hetet velünk töltötte. Ő szervezte számunkra az értékes programokat és kirándulásokat.

Miután mindenki elfoglalta szobáját elindultunk, hogy bejárjuk Kőszeget, megnézzük nevezetességeit. A két egymás mellé épült Szent Imre és Szent Jakab templomokat, a Fő téren álló Jézus Szíve templomot, valamint a Hősök kapuját és az óváros kedves kis házait. Bálint atya szerint Kőszegen nem lehet eltévedni, nekünk sikerült.

A város meg tudta őrizni régies stílusát és hangulatát, ezt az üzletek neve is tükrözi: Apothéka az Arany Egyszarvúhoz, Cukrászda az Arany Strucehoz, Ivó a Fekete Macskához.

Első este a Jézus Szíve templomban voltunk szentmisén. Vacsora után elkezdődtek a kártyapartik, focimeccsek és a véget nem érő beszélgetések.

Kedden Bálint atya és Zsolt atya közbenjárásával lelkinapon vettünk részt. Dél előtt felmentünk a közeli dombon lévő Kálvária templomhoz és útközben végigjártuk a Keresztutat.

Délután Jurisics Miklós várát jártuk körbe és betértünk a várban lévő Marcián Mesegalériába, ahol gyönyörködtünk gyermekkorunk meséinek marciánból elkészített figuráiban, többek között ott volt Micimackó és az egész Százholdas Pagony, Süsü, Hófehérke és még rengeteg ismert mesehős. A várlátogatás után elsétáltunk a közeli tóhoz, ahol belekóstolhattunk a csónakázás örömeibe. Az erősebbek az evezőkkel, míg mi, többiek a körülöttünk úszkáló, kicsit sem szégyenlős vadkacsákkal ismerkedtünk meg.

Szerdán korán keltünk és reggeli után elutaztunk Szombathelyre. Legelőször a

Székesegyházat tekintettük meg, melyet a II. világháborúban lebombáztak. Nemcsak a neve székesegyház, hanem valóban az, mert a padok helyett csak székek találhatóak a templomban. A padok a mennyezetfreskókkal együtt a bombázás során megsemmisültek. Következő állomásunk a Magyarországon elsőként megalapított múzeum volt. Itt láthattunk római korból megmaradt emlékeket, kelyheket, különleges kódexeket és egy 30 kg-os - nagyrészt aranyszállal hímzett - papi palástot. Ebben a múzeumban található az a templom formájú szentségtartó, melynek alapján a kőszegi Jézus Szíve templom épült. Ebéd után a Szent Márton templom megtekintése után egy borospincébe invitált minket a plébános atya. Délután mindenki kedvére sétálghatott, nézelődhetett Szombathelyen.

Csütörtökön ismét útra keltünk, ezúttal Velembe. Ellátogattunk a Novák Tamás által létrehozott történelmi emlékparkba, mely emléket állít az 1920-ban elcsatolt vármegyéknek. Sétánk során rábukkantunk egy jó nagy trambulínra, ez az ugrálóasztal mindannyiunkból kihozta a bennünk rejlő kisgyermeket. Az önfeledt ugrádozás után nekivágtunk, hogy meghódítsuk a közeli hegyet, aminek a csúcán áll a Szent Vitus kápolna. Útközben elhaladtunk Töröcsik Mari háza előtt, a szerencsésebbek látták a színésznőt is.

Csoportunk néhány vállalkozó szellemű tagja - köztük én is - úgy gondoltuk, hogy lerövidítjük az utat, és a kövesút helyett az ösvényeket választottuk. Egyik elágazásnál rossz utacsára tértünk és egy szomszédos hegyen kötöttünk ki. Úgy a levágott út az eredetnél is hosszabb lett. A kápolnában szentmisén vettünk részt, megismertük Szent Vitus történetét, majd miután kigyönyörködtük

magunkat az élénk táruroló panorámában legyalogoltunk a buszmegállóhoz. Valamennyivel 16 óra után érkezünk oda, a busz pedig pontban 16 órakor indult. A következő járatra másfél órát kellett volna várni, ezért gyalog indultunk vissza Kőszegre. Néhányan egész a Kőszeg tábláig jutottunk, de az út végét Bálint atya jóvoltából autóval tettük meg. Este vendégünk érkezett egy verbita atya személyében. Röviden elmesélte élete történetét és azt, hogyan lett táncosból szerzetes.

Pénteki napunkat a szombathelyi strandon töltöttük. Az időjárás nagyon kedvező volt a csúszdázáshoz, lubickoláshoz. Egész nap verőfényes napsütésben és kánikulában volt részünk. Mi, lányok kedves fiú társainknak köszönhetően a nap nagy részét a víz alatt töltöttük és még "repülni" is megtanultunk. Szóval nagyon jól szórakoztunk!

Utolsó este a helyi ifihittanosok vetélkedővel kedveskedtek nekünk. A játék többek között zokniválogatásból, versírásból, joghurtevésből és még sok más feladatból állt.

A szombati nap már az utazás jegyében telt. A záró szentmise után már csak a csomagolás és a takarítás volt hátra...

Úgy gondolom, mindannyiunk nevében mondhatom, hogy ismét egy fantasztikus, felejthetetlen hetet töltöttünk együtt. Ebben nagy szerepe volt Bálint atyának és Zsolt atyának, akik a lelki táplálékról és az értékes programokról gondoskodtak, és anyukámnak (Magdi néni) nek, aki egész héten főzött nekünk.

Köszönettel tartozunk még Gábor atyának, aki anyagi támogatásával nagyban hozzájárult ahhoz, hogy táborunk létrejöheszen.

Bizunk abban, hogy jövőre is együtt nyaralhatunk!

Szilágyi Judit

Az Egyetemes Testvériség Napja

Ezzel a címmel 2006. szeptember 14-15-16-án nagyszabású nemzetközi találkozót tartott Budapesten a Fokoláre Mozgalom, amelyre öt kontinens 92 országból több mint 11 ezer résztvevő érkezett, közülük kétezren hazánkból, Jánoshalmát félszázán képviselték. A programban konkrét kezdeményezéseken keresztül mutatták be, hogy korunk gazdasági és társadalmi

gondjaira, kihívásaira a testvériség szellemében hogyan lehet megoldást találni.

Az esemény az 1956-os magyarországi forradalomhoz is kapcsolódott, ugyanis a forradalom leverésének hatására jött létre a mozgalmon belül az "önkéntesek" ága és terjedt el az egész világon. A találkozó egyben ennek az 50. évfordulóját ünnepelte.

■ Létezik, hogy a gazdasági bajokból az összefogással kiutat találhatunk?

■ Tudunk-e előítélet nélkül együttműködni más valláshoz, kultúrához, nemzethez tartozó embertársainkkal?

■ Össze tud-e fogni több generáció egy

településen belül a közös cél érdekében?

■ Különböző pártokhoz tartozó politikusok tudnak-e egymással közös ügyért együtt dolgozni?

Ilyen és hasonló helyzetekben adtak emberek igenlő válaszokat és értek el eredményeket a testvériség szellemében gondolkodva és cselekedve. Meggyőződésük, hogy minden jóakarátú emberrel lehet párbeszédet folytatni és a minden-

napokban, családban, munkahelyen, és a társadalom különböző területein, az összefogás segítségével meg lehet újítani a társadalmat, és megoldást lehet találni sok problémára.

Rövid előadások, be-

számolók, tapasztalatok hangoztak el a gazdaság, a jog, a politika és a média területén olyan konkrét és már sikerrel megvalósított kezdeményezésekről, melyek az egyetemes testvériség megvalósítására irányulnak.

A budapesti rendezvényen hirdette meg a mozgalom a "Testvériség Afrikával" c. kezdeményezést, amely ösztöndíjak segítségével igyekszik hozzájárulni az afrikai kontinens emberi erőforrásainak fejlesztéséhez, a fiatalok és szakemberek továbbképzéséhez.

A programot művészi előadások tették színesebbé.

Vendégünk volt Eperjes Károly

Szeptember 17-én Czeller Zoltán polgármester-jelölt vendége volt Eperjes Károly a mai magyar színjátszás, a keresztény szellemiségű közélet kiemelkedő alakja, Jászai- és Kossuth-díjas színművész.

N y á r b ú c s ú z t a t ó

A hagyományokhoz híven augusztus utolsó hétfőjén tartotta az egyházközségi képviselő-testület nyárbúcsúztató gyűlést, melyet szokás szerint a plébánia belső kertjében közös agapéval zártunk.

A katolikus iskolában történt

Itt a szeptember, kezdődik az iskola!

Köszönetet mondok az Istennek azért a sok jóért, amelyekkel a nyár folyamán segített bennünket.

Mindenki előtt ismert, hogy az iskolákra fenntartótól függetlenül egyre kevesebb támogatás jut. Érsek Úr mégis fontosnak tartotta, hogy melegítőkonyhánkat a mai előírásoknak megfelelően felújíthassuk. A munkálatokkal augusztus elejére elkészültünk, műszaki átadás is megtörtént. Az ebédlő mellett még egy tantermet is ki tudtunk festetni.

Már több éve tervezzük, hogy udvari fajtékókat készítettünk a szülői bálak bevételeiből. A szigorú előírások miatt csak a tanév végén találtunk olyan céget, amely rendelkezik megfelelő tanúsítvánnyal. A játékot megrendeltük, szeptemberre ígérték a telepítést. Bízunk benne, hogy szép hosszú ősz lesz, és diákjaink sokáig játszhatnak a szabad levegőn. A fennmaradó összegből elkezdtük a folyosók otthonosabbá tételét is.

Ezen a nyáron Pilisszentlélekre mentünk táborozni. A sík vidékhez szokott gyerekeinknek a hegyvidék önmagában is nagy élményt nyújtott. A Dunakanyarban tett kirándulások, Esztergom nevezetességei, a történelmi helyszínek sok ismerettel gazdagították őket. Ezúton is szeretném megköszönni Sente Mariann táborvezetőnek, Haug András, Hefner Istvánné, Jacsoné Szabó Erika, Kovács Ágota, Pusenszkiné Papp Bea és Szatmári Livia kollégáimnak nagy felelősséggel járó áldozatos munkáját, Molnár Mihályné anyukánk finom étkeit, Jacsó Károly szállításban nyújtott segítségét.

Nagy örömmel tölt el bennünket, hogy vannak olyan diákjaink, akik a nyári szünetben is szívesen vállalták az oltár melletti szolgálatot, szinte minden vasárnap ministráltak. Ezért dicséretben részesül: Enesei Dániel, Enesei Márton, Jacsó Anna, Miskolczi Zsolt, Papp Dávid és Papp Dániel.

Tantestületünkben ismét 3 kisbaba születését vártuk illetve várjuk.

A munkából kieső kollégáink helyére Haugné Szatmári Líviát vettük fel, aki az elsősöket fogja tanítani, valamint Szakálné Ozvald Hajnalkát, aki az angol nyelvet. Mindkettőjüket szeretettel köszönjük, és kívánjuk, hogy munkájukat a jó Isten bőséges áldása kísérje.

Nyáron lett aktuális, hogy tantestületünk tagjaiból jubileumi jutalomra váltak jogosulttá. Ma, amikor a pedagógusok erkölcsi megbecsüléséről alig beszélhetünk, igen nagy teljesítmény, ha valaki több évtizeden keresztül a pályán marad.

Hefner Istvánné második generációs pedagógusként 25 éve végzi lelkiismeretesen tanári tevékenységét, tanít a természet sze-

retetére, szépségére, s a német nyelv elsajátításában is bizonyította jártasságát.

Makányné Óvári Éva 30 éve van a pályán. Köszönjük, hogy vállalja a napi 140 km-es utazást, hogy diákjainkat nagy türelemmel, kitartással eredményesen tanítja a magyar és az angol nyelvre.

Az elsős szülőknek köszönjük, hogy legféltebb kincsük nevelésével, tanításával bennünket tiszteltek meg. Az Önök segítségével, támogatásával igyekszünk mindent megtenni azért, hogy ennek a bizalomnak megfeleljünk. Továbbra is számítunk valamennyi szülő együttműködésére.

Kiss Györgyné

Új kollégákat köszöntünk a tanári karban

S z a k á l n é
Ozvald Hajnal-
kának hívnak. Baján lakom. Tanulmányaimat is itt végeztem a Gyakorló Általános Iskolában majd a II. Rákóczi Ferenc Általános Iskolában. A Tóth Kálmán

Gimnáziumban (jelenleg Szent László ÁMK) érettségiztem, majd az Eötvös József Főiskolán kaptam tanítói oklevelet. Jelenleg is tanulok Szegeden a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola angol nyelv és irodalom tanár szakán.

Bácsbokodról érkeztem, ahol öt évig tanítottam angolt és tavaly ballagtattam el a nyolcadikos osztályomat.

Az első itt töltött tanítási napom után csak pozitív tapasztalataim vannak. A kollégáim mind a gyerekek nagyon segítőkészek és érdeklődők. Az iskola hangulata kellemes, családi.

Bízom benne, hogy mozgalmas és érdekes tanév vár rám.

H a u g n é
Szatmári Lívia
vagyok. Vajdaságban, Topolyán töltöttem a gyerekkoromat, szüleim most is ott élnek. Három testvérem van, akik Szegeden laknak. A tanítóképzőt Baján végeztem. Nyáron

mentem férjhez Haug Andrásához, így kerültem Jánoshalmára.

Pályámat Szentesen kezdtem a Petőfi Sándor Általános Iskolában. Később Szegeden dolgoztam a Karolina Óvodában, majd a Fekete István Általános Iskolában.

Szeptembertől a Szent Anna Katolikus Általános Iskola első osztályában 27 tanuló nevelését és oktatását bízta rám az iskola vezetése és a kedves szülők.

Jánoshalma lovagjai

2006. augusztus 18-án 50 kisfiút és kislányt ütött lovaggá Jánoshalma mesebeli királya. Ugyanis ezen a délutánon városunk bátor ifjai meglették az elvesztett kincsesládát. Ezzel zárult egy nagyon izgalmas és vidám játék, melyet a jánoshalmi parkban rendeztünk meg az Összefogás Jánoshalmáért Egyesület támogatásával. A gyerekeknek csapatokat alkotva feladatokat kellett teljesíteniük, hogy így térképük segítségével rábuk-

kanjanak a kincsre. A különböző helyszíneken amellet, hogy ki kellett állniuk a próbát, az adott helyszínről megtudtak valami érdekességet is. Így a zsákban-futás, célba-dobás, virágkeresés és szlalomozás közben Hunyadi Jánossal és templomunk történetével is megismerkedtek.

A következő versenyt a békéért szeptember 30-ra szervezzük, melyre szeretettel várunk minden iskolás gyereket.

Ifjúsági kávéház

„Személyiségünk a másokkal való kapcsolatokból épül fel.“

Ezzel a mottóval szerveztünk kávéházat augusztus 19-én este a plébánia

udvarán a Fokoláre Mozgalom fiataljai az Összefogás Jánoshalmáért Egyesület támogatásával. Kávéházunkat fiataloknak szerveztük, azzal a céllal, hogy egy jó szombat esti programot teremthesünk számukra. Zeneszámokkal és ismerkedős játékkal színesítettük programunkat, mely az egész este mottójának jegyében telt. Ezen az estén szerettük volna jobban megérteni, hogy mit jelenthetünk egymás számára, ho-

gyan segíthetjük egymást létünkkel. Amikor azt mondom: Én..., mit mondtam magamról? Semmit! Azt amit mindenki mondhat! Ahhoz, hogy igazán megismerjenek másokról, a másokkal való kapcsolatmról kell beszélnem. Kitől születtem, ki szeret engem, én kit szeretek, kiből és miben hiszek...

Néhányan elmesélték ezzel kapcsolatos tapasztalataikat is. Majd egy fiatalokból álló énekes csoport tette szí-

nessé esténket.

Ennek az estének a folytatásaként októberben táncházat szervezünk.

Az iskolai tábor emlékei

Az idei tábor Pilisszentléleken volt július 11-16-ig. Az első nap megnéztük a helybéli várromot, ami nagyon érdekes volt. Másnap Esztergomba utaztunk és ellátogattunk a Duna Múzeumba. Itt sok vízi állattal, növényvel ismerkedtünk meg. Egy szimulációs helikopterből végignézhettük a tavalyi árvizet. Teremnyi nagyságú műholdas fényképen megkerestük Jánosalmát. Sok érdekes vízzel kapcsolatos kísérletet láttunk és próbálhattunk ki.

Következő nap Visegrádon túráztunk, ahol láttuk Mátyás király palotáját, a Salamon-tornyot és a Fellegvárat. Pénteken megtekintettük Esztergom nevezetességét, a Bazilikát, mely előtt egy utcai zenésszel is találkoztunk. Kisvonnattal mentünk a Máltai Játsszótér-

re, utána pedig strandolni. Esténként színházat játszottunk, ahol mindenki megmutathatta színészi tehetségét. Szombaton néhány diák Babu nénivel és Zsigával Dobogókőre, a Thirring-sziklákhöz is ellátogatott, ahonnan egy Budapesti csapat vezetője kísérte tovább a kis csoportot. Vasárnap nagy örömmel indultunk haza, ott hon pedig mindenki nagy és lelkes mesélésbe kezdett.

Molnár Katalin, Mazuk Attila

D ö n t s ü n k

"Hatalomra nem lehet erkölcsöt építeni, viszont csak az erkölcsre szabad építeni a hatalmat!" A mondat Orbán Viktor miniszterelnök úr szolnoki beszédében ütötte meg a fületem. Felfigyeltem rá. Milyen igaz. Ha a hatalomra építjük az erkölcsöt, akkor minden felborul, a dolgok összekeverednek, nincs biztos pont, nincsenek igazi értékek, minden relatívvá válik. Az lesz jó, amit annak mondanak, és nem az ami valóban jó. Az lesz rossz, amit annak kiáltanak ki az ügyeletes hatalmon-levők, és nem az, ami valóban rossz. Emberi életet így élni nem lehet.

Döntenünk kell. Döntenünk kell, hogy az erkölcsre építsük a hatalmat, s akkor minden a helyére kerül.

A döntésképtelen ember körül nincs rend. A dönteni tudó, és a jó döntéseket meghozó ember körül rend van.

Az igazi jó döntés rendet jelent. Az igazi jó döntés hűséget jelent. Az igazi jó döntés kiszámíthatóságot jelent. Az igazi jó döntés stabilitást jelent. Az igazi jó döntés tisztességet jelent. Az igazi jó döntés becsületet jelent. Az igazi jó döntés egyenességet jelent. Az igazi jó döntés helyes értékrendet jelent. Jó döntést, csak az hozhat, aki tudja, hogy egyedül nem megy semmire. Ezért a jó döntés összefogást jelent.

Hosszas keresgélés után Jánoshalmán találtunk egy embert, aki mögé felsorakoztak a jobboldali pártok,

mert úgy gondolták, hogy ez az ember képes lesz igazi jó döntéseket hozni ezért a városért. Reményeinket eddigi élete alapozza meg.

Döntött egy értékrend mellett, a keresztény értékrend mellett, és ehhez is igazítja az életét.

Döntött egy asszony mellett, akivel több, mint 20 éve élnek szeretetben és egyetértésben példás családi életet.

Döntött 4 gyermek felnevelése mellett, amelyhez nem kis bátorság kell a mai világban.

Döntött a becsületes munka mellett, melyet mind a munkahelyén az iskolában, mind pedig a saját családi gazdaságában megvalósít.

Ő eddigi jó döntéseket hozott. Rend van körülötte. Rend van a magánéletében, a családjában, a munkahelyén, a

családi gazdaságában.

Jó lenne, ha végre Jánoshalmán is rend lenne. Ha rendeződnének a dolgok egy igazi értékrend körül. Ha dönteni tudnánk arról, hogy egymásért éljünk és mindannyiunk boldogulásáért dolgozzunk. Ezért kell jobb gazdát választanunk Jánoshalmának. Jó szívvel ajánlom, hogy szavazzanak Czeller Zoltán polgármester-jelöltre és csapatára a jobboldali összefogás képviselőjelöltjeire.

Rónaszéki Gábor

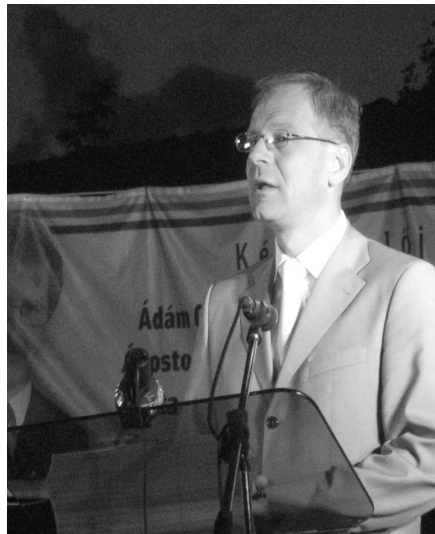
Képviselőjelöltek

A Fidesz Magyar Polgári Szövetség, a Fidelitas, a Kereszténydemokrata Néppárt, és a Kisgazda Polgári Egyesület, jánoshalmi szervezeteinek közös önkormányzati képviselőjelöltjei:

1. Ádám Gyula, 2. Ágoston István, 3. Berta Erzsébet, 4. Csizovszki László, 5. Ferenczi László, 6. Gáspár Zsolt, 7. dr.Gulyás András, 8. Gyurcsik Ottó, 9. Kiss György, 10. Komáromi Lajos, 11. Kovács József, 12. Madarász Attila, 13. Martinekné Kovács Györgyi

M e r r e t o v á b b ?

Szeptember 13-án Dr. Navracsecs Tibor a Fidesz frakcióvezetője tartott előadást Jánoshalmán Magyarország jelenlegi helyzetéről és az önkormányzati választások eredményének jelentőségéről. A megjelenteknek bemutatta a jobb oldali összefogás képviselőjelöltjeit és Czeller Zoltánt, polgármester-jelöltünket. Mindenkit arra biztatott, hogy hazánk jövője érdekében szavazzon a jobb oldali jelöltekre. A nagygyűlés résztvevői megrendülten hallgatták Bitskey Tibor színművész szívből átélt hitvallását és Sasvári Sándor előadóművész színvonalas produkcióit. Font Sándor és Bányai Gábor országgyűlési képviselők szintén arra biztattak mindekit, hogy szavazatukkal támogassák a jobb oldali erőket.

A paraszt és a csacsi

Egy nap a paraszt szamara beleesett a kútba. Az állat órákon át szánalmasan bögött, miközben a paraszt megpróbált rájönni mit is tehetne. Végül úgy döntött, hogy az állat már öreg és a

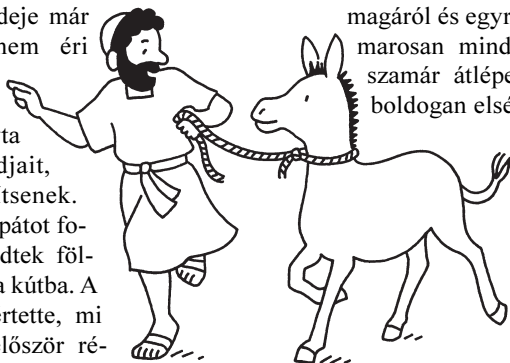
kutat úgyis ideje már betemetni; nem éri meg kihúzni az öreg szamarat. Áthívta a szomszédjait, hogy segítsenek. Mindegyik lapátot fogott és elkezdtek földet lapátolni a kútba. A szamár megértette, mi történik és először rémisztően üvöltött. Az-

tán, mindenki csodálatára, megnyugodott. Pár lapáttal később a paraszt lenézett a kútba. Meglepetten látta, hogy

minden lapátnyi föld után a szamár valami csodálatosat csinál. Lerázta magáról a földet, és egy lépéssel feljebb mászik. Ahogy a paraszt és szomszédjai tovább lapátolták a földet a szamárra, lerázta magáról és egyre feljebb mászott. Hamarosan mindenki ámult, ahogy a szamár átlépett a kút peremén és boldogan elsétált!

Az élet minden fajta szemetet és földet fog rád lapátolni. A kútból kimászás trükkje, hogy lerázd magadról és tegyél egy lépést. Minden probléma csak egy

lehetőség a továbblépésre. Bármilyen problémából van kiút, ha nem adod fel, nem állsz meg! Rázd meg magad és lépj egyet feljebb!

JÁNOSHALMI HARANGOK

A Szent Anna Egyházközség
kiadványa

Internetes elérhetőségünk:
szentanna.org

A Szerkesztő bizottság címe:
Jánoshalma, Béke tér 11.

email: jharangok@gmail.com
stanna@anet.hu

Kiadja:
A Szent Anna Egyházközség
Plébánia Hivatala

Felelős kiadó:
Rónaszéki Gábor

Felelős szerkesztő:
Blázsik Sándor

Szedés-tördelés: ZSIKOR Bt.

Nyomda:
Kópia Kft. Kiskunhalas

Megjelenik: két havonta

Salkaházi Sára naplójából

Minden pillanatban készen kell lenni Isten akaratának teljesítésére. - Mi ez? Miről van szó? Minden pillanatban... mindig... állandóan! Nem amikor nekem tetszik, nem amikor nekem jó, hanem mindig készen lenni... Úgy dolgozom-e lelkemen, hogy az kész minden pillanatban lemondani önmagáról? ...Nem marad-e bennem, szívem mélyén valami, ami megghiúsítja azt, hogy egészen, odaadottan teljesítem Isten akaratát? ...És milyen örömmel tudom teljesíteni akkor, ha a saját akaratomról kell lemondanom?

Kedves Olvasóink!

Egyházközségünk és újságunk a számítógépes világhálón önálló honlappal jelent meg a szentanna.org címen. Itt már olvashatók idei lapszámaink. A közeljövőben korábbi számaink is felkerülnek az internetre, valamint az egyházközségünk múltjával és jelenével kapcsolatos információk. A stanna@anet.hu, illetve a jharangok@gmail.com email címen is köszönettel várjuk észrevételeiket, írásait!